

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΕΜΠΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ MIRΖΑΙΚΑΙ ΛΟΙΠΟΙ κατά ΕΛΛΑΔΑΣ
(Προσφυγή αριθ. 44312/13)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ
23 Νοεμβρίου 2023

Η απόφαση αυτή είναι τελεσίδικη. Μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο μικροαλλαγών.

Στην υπόθεση Mirzai και λοιποί κατά Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πέμπτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε επιτροπή αποτελούμενη από τους:

Stéphanie Mourou-Vikström, πρόεδρος,

Lado Chanturia,

Mattias Guyomar, δικαστές,

και την *Sophie Piquet, τελούσα χρέη αναπληρώτριας γραμματέως τμήματος,*

Λαμβάνοντας υπόψη:

Την προσφυγή (αριθ. 44312/13) κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας, με την οποία έξι Ιρανοί και Αφγανοί υπήκοοι («οι προσφεύγοντες»), τα ονόματα των οποίων μαζί με τα συναφή στοιχεία αναγράφονται στο παράρτημα και οι οποίοι εκπροσωπούνται από τις κυρίες Ε.-Λ. Κούτρα και Ρ. Μιλκόνοβα, δικηγόρους Αθηνών, προσέφυγαν στο Δικαστήριο στις 9 Ιουλίου 2013 δυνάμει του άρθρου 34 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»),

την απόφαση να έλθουν σε γνώση της ελληνικής κυβέρνησης («η Κυβέρνηση»), εκπροσωπούμενης από τους εντεταλμένους του εκπροσώπου της, την κ. Γ. Παπαδάκη, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και την κ. Σ. Παπαϊωάννου, Δικαστική Πληρεξούσια του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, οι αιτιάσεις που αφορούν το άρθρο 3 λαμβανόμενου υπόψη αυτοτελώς και σε συνδυασμό με το άρθρο 13 και τα άρθρα 5 §§ 1 και 4 της Σύμβασης, και να κηρυχθεί η προσφυγή απαράδεκτη κατά τα λοιπά,

τις παρατηρήσεις οι οποίες κοινοποιήθηκαν από την Κυβέρνηση και εκείνες που κοινοποιήθηκαν, σε απάντηση, από τους προσφεύγοντες,

τις παρατηρήσεις οι οποίες κοινοποιήθηκαν από την GISTI (Ομάδα Ενημέρωσης και Υποστήριξης των Μεταναστών), της οποίας ο πρόεδρος του τμήματος είχε επιτρέψει την πρόσθετη παρέμβαση και τις παρατηρήσεις που κοινοποιήθηκαν από την Κυβέρνηση σε απάντηση,

Αφού διασκέφθηκε σε δικαστικό συμβούλιο στις 19 Οκτωβρίου 2023,

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε την ημερομηνία αυτή:

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

1. Η προσφυγή αφορά την κράτηση των προσφευγόντων στο αστυνομικό τμήμα του Αγίου Παντελεήμονα ενόψει της απέλασής τους. Ο πίνακας ο οποίος έχει συναφθεί ως παράρτημα αναφέρει τους τόπους και τις περιόδους κράτησης εκάστου προσφεύγοντος σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των διαδίκων. Οι προσφεύγοντες με αριθμούς 1, 3 και 4 δεν διευκρινίζουν τις ημερομηνίες της μεταφοράς τους στα κέντρα κράτησης που μνημονεύονται στο παράρτημα.

2. Στις 19 Απριλίου 2013, οι προσφεύγοντες, με την βοήθεια των δικηγόρων τους οι οποίες τους εκπροσωπούν ενώπιον του Δικαστηρίου, κατέθεσαν ενώπιον του διοικητικού πρωτοδικείου Αθηνών αιτήσεις χορήγησης ευεργετήματος πενίας, δυνάμει του άρθρου 276 § 1 του ελληνικού κώδικα διοικητικής δικονομίας, ώστε να μπορέσουν να διατυπώσουν αντιρρήσεις για την κράτησή τους. Ισχυρίστηκαν ότι είχαν κρατηθεί επί πολλούς μήνες στο αστυνομικό τμήμα του Αγίου Παντελεήμονα. Υποστήριξαν επίσης ότι δεν είχαν επαρκείς οικονομικούς πόρους και δεν είχαν την δυνατότητα να παράσχουν τα προσήκοντα δικαιολογητικά, για τον λόγο ότι κρατούνταν και δεν είχαν συγγενείς που θα μπορούσαν να τους συνδράμουν για την συγκέντρωση των δικαιολογητικών αυτών από τις χώρες προέλευσής τους. Ζήτησαν να απαλλαγούν από τα δικαστικά έξοδα. Ζήτησαν επίσης τον διορισμό ενός δικηγόρου, ενός συμβολαιογράφου και ενός δικαστικού επιμελητή ενόψει της διενέργειας οποιασδήποτε διαδικαστικής πράξης η οποία είναι απαραίτητη για την άρση της κράτησής τους και την ακύρωση της πράξης απέλασής τους.

3. Με διάφορες πράξεις της 23 Απριλίου 2013 του διοικητικού πρωτοδικείου Αθηνών, οι αιτήσεις απορρίφθηκαν για τον λόγο, ιδίως, ότι οι προσφεύγοντες δεν είχαν αποδείξει ότι δεν διέθεταν επαρκείς οικονομικούς πόρους. Όσον αφορά ιδίως τις αιτήσεις χορήγησης ευεργετήματος πενίας, η πρόεδρος του δικαστηρίου αυτού τις απέρριψε για τον λόγο ότι το εθνικό νομοθετικό πλαίσιο σχετικά με την νομική βοήθεια(νόμος 3226/2004) δεν προέβλεπε ότι αυτή μπορούσε να χορηγηθεί για διοικητικές υποθέσεις, αλλά μόνον για ποινικές και αστικές καθώς και εμπορικού χαρακτήρα υποθέσεις.

4. Μόνον οι προσφεύγοντες με τους αριθμούς 3 και 4 κατέθεσαν, στις 10 Δεκεμβρίου 2012 και στις 15 Μαΐου 2013, αντιρρήσεις κατά της κράτησής τους ενώπιον της προέδρου του διοικητικού πρωτοδικείου Αθηνών. Εκπροσωπούμενοι από διάφορες δικηγόρους, υποστήριξαν ότι δεν ήταν επικίνδυνοι για την δημόσια

τάξη, ότι δεν ήταν ύποπτοι φυγής και ότι είχαν γνωστή διεύθυνση κατοικίας, αν τους άφηναν ελεύθερους. Εν τούτοις, δεν επικαλέστηκαν κάποιο παράπονο σχετικά με τις συνθήκες κράτησής τους, παρά το γεγονός ότι αυτό θα ήταν δυνατό μέσα στο πλαίσιο των αντιρρήσεών τους (βλέπε *Ε.Κ. κατά Ελλάδας*, αριθ. 73700/13, §§ 106-110, 14 Ιανουαρίου 2021). Με τις αποφάσεις με αριθμούς 1387/2012 (της 11 Δεκεμβρίου 2012) και 2292/2013 (της 16 Μαΐου 2013), η πρόεδρος του δικαστηρίου απέρριψε τις αντιρρήσεις των προσφευγόντων.

5. Επικαλούμενοι το άρθρο 3 αυτοτελώς και σε συνδυασμό με το άρθρο 13, οι προσφεύγοντες παραπονούνται για τις συνθήκες κράτησής τους μέσα στο αστυνομικό τμήμα του Αγίου Παντελεήμονα και για την απουσία ενός ενδίκου βοηθήματος για να παραπονεθούν για τις συνθήκες αυτές. Επικαλούμενοι το άρθρο 5 §§ 1 και 4 της Σύμβασης, παραπονούνται για το μη νόμιμο της κράτησής τους καθώς και για την αδυναμία της επίτευξης μιας απόφασης από εθνικό δικαστήριο σχετικά με την νομιμότητα της κράτησής τους.

6. Στις παρατηρήσεις της, η Κυβέρνηση αναφέρει ότι οι προσφεύγοντες με τους αριθμούς 1, 3, 4 και 5 μεταφέρθηκαν, σε διάφορες ημερομηνίες, σε κέντρα κράτησης, όπως ορίζεται στο παράρτημα. Στις από 30 Οκτωβρίου 2018 παρατηρήσεις τους οι προσφεύγοντες με αριθμούς 1 και 4, οι οποίοι μεταφέρθηκαν στο κέντρο κράτησης της Αμυγδαλέζας, υποστήριζαν ότι παρέμεναν ακόμη κρατούμενοι, χωρίς αλλαγή της νομικής κατάστασής τους, αναγνωρίζοντας ότι οι συνθήκες κράτησής στο κέντρο ήταν καλύτερες από εκείνες του αστυνομικού τμήματος. Αυτοί ισχυρίζονταν ότι η προοπτική της μη καθορισμένης διάρκειας της κράτησής τους είχε επηρεάσει αρνητικά το ηθικό τους. Ο προσφεύγων με αριθμό 5 παραπονούνταν για τις κακές συνθήκες κράτησης στο κέντρο κράτησης της Κομοτηνής υποστηρίζοντας ότι επρόκειτο για μία συνεχή κατάσταση από την στιγμή της κράτησής του στο αστυνομικό τμήμα του Αγίου Παντελεήμονα. Σημειώνεται ότι ο προσφεύγων με αριθμό 3 δεν έκανε κάποια αναφορά στην μεταφορά του.

7. Κατά την διάρκεια της κράτησής τους, μόνον οι προσφεύγοντες με αριθμούς 2, 3 και 4 κατέθεσαν αιτήσεις χορήγησης ασύλου.

Ι. ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΩΝ ΕΝΣΤΑΣΕΩΝ ΠΟΥ ΥΠΟΒΛΗΘΗΚΑΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ
ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

8. Κατ' αρχήν, η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή στο μέτρο που αυτή προέρχεται από τους προσφεύγοντες με αριθμούς 1, 2, 5 και 6 λόγω μη εξάντλησης των εθνικών ενδίκων βοηθημάτων, δεδομένης της παράλειψης των προσφευγόντων να χρησιμοποιήσουν την διαδικασία των αντιρρήσεων η οποία προβλέπεται από το άρθρο 76 § 3 του νόμου 3386/2005 για να προβάλουν τις αιτιάσεις τους σχετικά με την απόφαση απέλασης ή επιστροφής καθώς και τα παράπονά τους όσον αφορά την νομιμότητα και τις συνθήκες της κράτησης. Αυτή αναφέρει ότι, κατά τον χρόνο των συμβάντων, οι προσφεύγοντες ήταν σε επαφή με τους δικηγόρους που τους εκπροσωπούν ενώπιον του Δικαστηρίου. Εκθέτει επίσης ότι η διαδικασία των αντιρρήσεων δεν συνεπάγεται έξοδα και ότι οι αντιρρήσεις μπορούν να προβληθούν προφορικά.

9. Κατά δεύτερο λόγο, καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή στο μέτρο που αυτή προέρχεται από τους προσφεύγοντες με αριθμούς 3 και 4 διότι αυτοί κατέθεσαν αντιρρήσεις και δεν προέβαλαν καμία αιτίαση σχετική με τις συνθήκες κράτησής τους. Επιπλέον, αυτοί δεν προέβαλαν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων τα παράπονα τα οποία προβάλλουν ενώπιον του Δικαστηρίου.

10. Αυτή καλεί επίσης το Δικαστήριο να απορρίψει την προσφυγή στο μέτρο που αυτή προέρχεται από τον προσφεύγοντα με αριθμό 3 λόγω μη τήρησης της προθεσμίας των έξι μηνών λαμβανομένου υπόψη ότι οι αντιρρήσεις του είχαν απορριφθεί με την απόφαση με αριθμό 1387/2012 της 11 Δεκεμβρίου 2012 και ότι η προσφυγή του κατατέθηκε στις 9 Ιουλίου 2013.

11. Οι προσφεύγοντες αντιτείνουν ότι δεν είχαν πρόσβαση στην διαδικασία των αντιρρήσεων προκειμένου να προσβάλουν τις συνθήκες και την νομιμότητα της κράτησής τους εξαιτίας της απόρριψης του αιτήματός τους για χορήγηση του ευεργετήματος πενίας (βλέπε πιο πάνω παραγράφους 2-3). Προσθέτουν ότι δεν είχαν πρόσβαση στους δικηγόρους ήδη από τις πρώτες ώρες της κράτησής τους ούτε ενημερώθηκαν με προσήκοντα τρόπο για τα δικαιώματά τους. Κατά συνέπεια, αυτοί δεν μπορούσαν να αμφισβητήσουν τις αποφάσεις απέλασης.

12. Ο προσφεύγων με αριθμό 4 υποστηρίζει ότι το γεγονός ότι δεν προέβαλε αιτιάσεις σχετικά με τις συνθήκες κράτησής του μέσα στο πλαίσιο των αντιρρήσεών

του οφείλεται στην παράλειψη της εκπροσώπου του. Σημειώνει επίσης ότι στην αίτησή του για χορήγηση του ευεργετήματος πενίας, είχε ισχυριστεί ότι κρατούνταν υπό απάνθρωπες και εξευτελιστικές συνθήκες.

13. Η προσθέτως παρεμβαίνουσα GISTI σημειώνει ότι μία απόφαση άρνησης χορήγησης νομικής βοήθειας μπορεί να ισοδυναμεί με εξάντληση των εθνικών ενδίκων βοηθημάτων.

14. Όσον αφορά το πρώτο σκέλος της ένστασης της μη εξάντλησης των εθνικών ενδίκων βοηθημάτων που προβλήθηκε από την Κυβέρνηση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι αυτό είναι στην πραγματικότητα ενωμένο με την ουσία της αιτίας η οποία προβλήθηκε από τους προσφεύγοντες στην βάση του άρθρου 5 § 4 της Σύμβασης, και αποφασίζει να την συνενώσει με την ουσία.

15. Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η εξάμηνη προθεσμία που προβλέπεται από το άρθρο 35 § 1 της Σύμβασης, αρχίζει να τρέχει από την ημερομηνία της τελεσίδικης απόφασης η οποία έχει εκδοθεί στο πλαίσιο της διαδικασίας εξάντλησης των εθνικών ενδίκων βοηθημάτων (βλέπε *Η.Η. κατά Ελλάδας*, αριθ. 63493/11, §§ 40-42, 9 Οκτωβρίου 2014).

16. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι ο προσφεύγων με αριθμό 3 διατύπωσε αντιρρήσεις κατά της κράτησής του, οι οποίες απορρίφθηκαν με μία απόφαση της 11 Δεκεμβρίου 2012 (βλέπε πιο πάνω παράγραφο 4). Όμως, διαπιστώνει ότι αυτός προσέφυγε ενώπιον του Δικαστηρίου στις 9 Ιουλίου 2013, ήτοι περισσότερο από έξι μήνες πριν από την πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση. Έπεται ότι αυτό το μέρος της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί λόγω της μη τήρησης της προθεσμίας των έξι μηνών κατ' εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης.

17. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο κανόνας της εξάντλησης των εθνικών ενδίκων βοηθημάτων προϋποθέτει ότι ο προσφεύγων επικαλέστηκε τουλάχιστον «κατ' ουσία» ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων τις αιτιάσεις τις οποίες αυτός προβάλλει ενώπιον του Δικαστηρίου. Το Δικαστήριο παραπέμπει στην σχετική νομολογία του (*Μόρας και λοιποί κατά Ελλάδας* (déc.), αριθ. 20/13, § 34, 20 Ιανουαρίου 2015) και εκτιμά ως εκ τούτου ότι ο προσφεύγων με αριθμό 4 δεν εξάντλησε τα εθνικά ένδικα βοηθήματα, διότι αν και κατέθεσε αντιρρήσεις, δεν επικαλέστηκε τις αιτιάσεις τις οποίες αυτός προβάλλει ενώπιον του Δικαστηρίου (βλέπε πιο πάνω παράγραφο 4).

18. Έπεται ότι αυτό το μέρος της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί επίσης κατ' εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΒΑΣΕΙ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 5 § 4 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

19. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν συντρέχει λόγος να αποφανθεί χωριστά επί των αιτιάσεων που έλκονται από το άρθρο 13 σε συνδυασμό με το άρθρο 3 της Σύμβασης και ότι θα εξετάσει τις αιτιάσεις αυτές υπό το πρίσμα του άρθρου 5 § 4 το οποίο συνιστά έναν *lex specialis* σε σχέση με τις γενικότερες απαιτήσεις του άρθρου 13 (*Η.Α. κατά Ελλάδα*, αριθ. 58424/11, §§ 42-54, 21 Ιανουαρίου 2016).

20. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται ότι δεν είχαν νομική βοήθεια στην διάθεσή τους προκειμένου να διατυπώσουν τις αιτιάσεις τους.

21. Η Κυβέρνηση επαναλαμβάνει ότι οι προσφεύγοντες διέθεταν ένα πραγματικό ένδικο βοήθημα για να διατυπώσουν αντιρρήσεις ώστε να αμφισβητήσουν τις συνθήκες και την νομιμότητα της κράτησής του αλλά δεν το χρησιμοποίησαν.

22. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι η διαδικασία των αντιρρήσεων η οποία προβλέπεται από το άρθρο 76 § 3 του νόμου 3386/2005 είναι ένα ένδικο βοήθημα που πρέπει να ασκηθεί. Εν τούτοις, οι προσφεύγοντες με τους αριθμούς 1, 2, 5 και 6 δεν διατύπωσαν αντιρρήσεις και κατέθεσαν μόνον αιτήσεις χορήγησης ευεργετήματος πενίας ούτως ώστε να οριστεί ένας δικηγόρος ενόψει της άρσης της κράτησής τους και της ακύρωσης της πράξης απέλασής τους. Οι αιτήσεις τους απορρίφθηκαν διότι, την εποχή εκείνη, η νομοθεσία δεν προέβλεπε την χορήγηση νομικής βοήθειας αρά μόνον για ποινικές και αστικές καθώς και εμπορικού χαρακτήρα υποθέσεις (βλ. πιο πάνω παράγραφο 3).

23. Όσον αφορά την κατάθεση αντιρρήσεων κατά της κράτησης, το Δικαστήριο σημειώνει ότι στην υπόθεση *J.R. και λοιποί κατά Ελλάδα*, αριθ. 22696/16, §§ 98-100, 25 Ιανουαρίου 2018), είχε κρίνει ότι υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις, οι προσφεύγοντες δεν είχαν πρόσβαση σε αυτό το ένδικο βοήθημα. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι οι σκέψεις αυτές έχουν βάση και εν προκειμένω και ότι η Κυβέρνηση δεν παρέχει πληροφορίες σχετικά με τον ακριβή τρόπο της λήψης του ευεργετήματος πενίας.

24. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η υποχρέωση που απορρέει από το άρθρο 35 της Σύμβασης περιορίζεται σε μία κανονική χρήση των ενδίκων βοηθημάτων τα

οποία πιθανολογούνται ως αποτελεσματικά, επαρκή και προσβάσιμα (*Sofrikai λοιποί κατά Ιταλίας* (déc.), αριθ. 37235/97, CEDH 2003-VIII). Αυτά τα ένδικα βοηθήματα πρέπει να υφίστανται σε επαρκή βαθμό βεβαιότητας όχι μόνον θεωρητικά αλλά και στην πράξη, αφού χωρίς την τελευταία στερούνται της απαιτούμενης αποτελεσματικότητας και προσβασιμότητας (*Dalia κατά Γαλλίας*, 19 Φεβρουαρίου 1998, § 38, Recueil 1998-I).

25. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, υπό τις περιστάσεις της υπόθεσης, οι προσφεύγοντες δεν μπορούσαν να διατυπώσουν αντιρρήσεις ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων εξαιτίας του υφισταμένου κατά τον χρόνο των συμβάντων νομοθετικού πλαισίου (*S.D. κατά Ελλάδας*, αριθ. 53541/07, § 74, 11 Ιουνίου 2009).

26. Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν μπορεί να προσαφθεί στους προσφεύγοντες ότι δεν έκαναν χρήση των ενδίκων βοηθημάτων που αναφέρονται από την Κυβέρνηση. Κατά συνέπεια, απορρίπτει την ένσταση της Κυβέρνησης επί του σημείου αυτού όσον αφορά τους προσφεύγοντες με αριθμούς 1, 2, 5 και 6.

27. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι το άρθρο 55 του νόμου 3900/2010 τροποποίησε το άρθρο 76 του νόμου 3386/2005 κατά τρόπο ώστε ο διοικητικός δικαστής να μπορεί να εξετάζει την νομιμότητα της κράτησης ενός αλλοδαπού υπό απέλαση (*O.S.A. και λοιποί κατά Ελλάδας*, αριθ. 39065/16, §§50-51, 21 Μαρτίου 2019). Απομένει να εξεταστεί αν, υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις, οι προσφεύγοντες θα μπορούσαν να καταθέσουν το πιο πάνω αναφερόμενο ένδικο βοήθημα, μετά την λήψη των αποφάσεων που διέταξαν την απέλασή τους και την συνέχιση της κράτησής τους.

28. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι οι ανεπάρκειες του εθνικού δικαίου σε σχέση με το ευεργέτημα της πενίας σε διοικητικές υποθέσεις (πιο πάνω παράγραφοι 25-26) κατά τον χρόνο των συμβάντων στέρησαν από τους προσφεύγοντες την δυνατότητα να επιτύχουν την έκδοση από ένα εθνικό δικαστήριο μιας απόφασης επί της νομιμότητας της κράτησής τους, κατά παράβαση του άρθρου 5 § 4 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι, υπό τις συγκεκριμένες περιστάσεις, οι προσφεύγοντες δεν είχαν πρόσβαση στα εν λόγω ένδικα βοηθήματα. Το Δικαστήριο συμπεραίνει ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 § 4 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 5 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

29. Όσον αφορά την ένσταση μη εξάντλησης των εθνικών ενδίκων μέσων η οποία προβλήθηκε από την Κυβέρνηση ως προς τους προσφεύγοντες με αριθμούς 1, 2, 5 και 6, το Δικαστήριο παραπέμπει στις σκέψεις του σχετικά με το άρθρο 5 § 4 της Σύμβασης (πιο πάνω παράγραφος 26), οι οποίες ισχύουν επίσης προκειμένου και του άρθρου 5 § 1 της Σύμβασης, και την απορρίπτει.

30. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι οι αρχές δεν ενήργησαν καλόπιστα στην περίπτωση τους. Παραπονοούνται ότι η κράτησή τους ήταν αυθαίρετη λόγω της διάρκειάς της, σε συνδυασμό με τους χώρους και τις συνθήκες της, και ότι αυτή διατηρήθηκε παρά το γεγονός ότι κατά την διάρκεια της κράτησής τους κανένα μέτρο δεν είχε ληφθεί ενόψει της απέλασής τους. Προσθέτουν ότι είχαν καταδικαστεί για ελάχισσونا αδικήματα, ότι οι ποινές τους είχαν ανασταλεί και ότι η μόνη καταδίκη τους δεν αρκούσε για να θεωρηθούν επικίνδυνοι για την δημόσια τάξη. Επιπλέον, αυτοί αμφισβητούν τους ισχυρισμούς της Κυβέρνησης όσον αφορά την άρνησή τους να συνεργαστούν με τις αρχές ενόψει της απέλασής τους.

31. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι η απόφαση να τους επιβληθεί το μέτρο της κράτησης είχε ληφθεί αυτομάτως και όχι ως μέτρο έσχατης ανάγκης και ότι δεν ενημερώθηκαν σχετικά με τους λόγους και με την διάρκεια της κράτησής τους.

32. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι η κράτηση των προσφευγόντων στηριζόταν στο εθνικό δίκαιο και ήταν δικαιολογημένη από λόγους εθνικής ασφαλείας και ταχείας και αποτελεσματικής εξέτασης των αιτήσεων χορήγησης ασύλου τους και ολοκλήρωσης των διαδικασιών απέλασης. Κατά συνέπεια, η καλή πίστη των αρχών δεν θα μπορούσε να αμφισβητηθεί. Προσθέτει ότι, σε περίπτωση που ο αλλοδαπός εν αναμονή απέλασης καταθέσει μία αίτηση χορήγησης ασύλου, τούτο επιφέρει την αναστολή της εκτέλεσης του μέτρου της απέλασης, αλλά δεν αναστέλλει το μέτρο της κράτησης.

33. Εξηγεί ότι η κράτηση του προσφεύγοντος αριθ. 1 ήταν αναγκαία διότι δεν υπήρχαν βάσιμοι λόγοι για να θεωρηθεί ότι αυτός θα τρεπόταν σε φυγή ιδίως διότι αυτός είχε καταδικαστεί για ποινικό αδίκημα και δεν εμφάνισε κανένα έγγραφο που να αποδεικνύει την ταυτότητά του. Επιπρόσθετα, κατά την διάρκεια της κράτησής του, αυτός αρνήθηκε να συνεργαστεί με την προξενική αρχή του Ιράν, γεγονός που

είχε ως αποτέλεσμα την καθυστέρηση της ετοιμασίας των εγγράφων τα οποία είναι απαραίτητα ενόψει της απέλασής τους προς την χώρα προέλευσής τους.

34. Η κράτηση του προσφεύγοντος αριθ.2 ήταν επίσης αναγκαία διότι αυτός είχε συλληφθεί και καταδικαστεί για ένα ποινικό αδίκημα και ότι δεν παρουσίασε κάποιο έγγραφο που να αποδεικνύει την ταυτότητά του.

35. Η κράτηση των προσφευγόντων με αριθμούς 5 και 6 ήταν επίσης αναγκαία λόγω των ποινικών καταδικών τους. Ο προσφεύγων αριθ. 5 δεν παρουσίασε κάποιο έγγραφο που να αποδεικνύει την ταυτότητά του, αμφότεροι δε αρνήθηκαν να συνεργαστούν με τις προξενικές για τον σκοπό της παραπομπής προς τις χώρες τους.

36. Η προσθέτως παρεμβαίνουσα GISTI σημειώνει ότι η νομική κατάσταση των αιτούντων άσυλο μέσα στα αστυνομικά τμήματα οδηγεί στην θέση τους σε κατάσταση νομικής ανασφάλειας η οποία απολήγει σε μία γενίκευση των καταστάσεων στέρησης της ελευθερίας χωρίς σαφή και συγκεκριμένη νομική βάση.

37. Όσον αφορά τις γενικές αρχές που σχετίζονται με την εφαρμογή του άρθρου 5 § 1 της Σύμβασης σε υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα τα οποία τίθενται από την παρούσα, το Δικαστήριο παραπέμπει στην συναφή νομολογία επί του ζητήματος (*Saadi κατά Ηνωμένου Βασιλείου* [GC], αριθ. 13229/03, §§ 64 και 74, CEDH 2008, *Chahal κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, 15 Νοεμβρίου 1996, § 73, Recueil 1996-V, *Berjamaj κατά Ελλάδας*, αριθ. 36657/11, §§ 36-38, 2 Μαΐου 2013, πιο πάνω αναφερόμενη *H.A. κατά Ελλάδας*, § 61).

38. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η αποστέρηση της ελευθερίας των προσφευγόντων στηρίχθηκε στο εθνικό δίκαιο και εκτιμά ότι η επίδικη κατάσταση εμπίπτει στην διάταξη του εδαφίου στ) του άρθρου 5 § 1 της Σύμβασης (βλέπε πιο πάνω αναφερόμενες *H.A. κατά Ελλάδας*, § 50, *E.K. κατά Ελλάδας*, § 94).

39. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η απέλαση των προσφευγόντων, ενόψει της οποίας είχε διαταχθεί η κράτησή τους, δεν ήταν δυνατή αμέσως λόγω των απαιτήτων προς τούτο διοικητικών ενεργειών. Η κράτησή τους διατάχθηκε, σύμφωνα με τον νόμο 3907/2011, για ένα χρονικό διάστημα το οποίο δεν μπορούσε να υπερβαίνει τους έξι μήνες και το οποίο μπορούσε να παραταθεί για ένα μέγιστο χρονικό διάστημα δώδεκα μηνών σε περίπτωση κατά την οποία ο ενδιαφερόμενος αρνείτο να συνεργαστεί ή αν το απαιτεί η εκ μέρους της χώρας προέλευσής του έκδοση των ταξιδιωτικών εγγράφων.

40. Οι προσφεύγοντες με αριθμούς 1, 5 και 6 κρατήθηκαν αντίστοιχα για συνολικό χρονικό διάστημα είκοσι, δεκαοκτώ και δώδεκα μηνών και δεν κατέθεσαν αιτήσεις χορήγησης ασύλου κατά την διάρκεια της κράτησής τους (βλέπε την πιο πάνω παράγραφο 7).

41. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι εθνικές αρχές ανέλαβαν πρωτοβουλίες για την υλοποίηση της απέλασής τους, όπως η επαφή με τις προξενικές αρχές ώστε να τους χορηγηθούν ταξιδιωτικά έγγραφα.

42. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι, όσον αφορά τον προσφεύγοντα αριθ. 1, προκύπτει από το περιεχόμενο των αποφάσεων οι οποίες παρέτειναν την κράτησή του ότι αυτός είχε αναγνωριστεί ως υπήκοος από την προξενική αρχή, αλλά η έκδοση των ταξιδιωτικών εγγράφων από την χώρα προέλευσής του καθυστέρησε παρά τις καταβληθείσες προσπάθειες. Εν τούτοις, υπήρξε υπέρβαση της μέγιστης διάρκειας κράτησης η οποία προβλέπεται από τον νόμο (βλέπε τις πιο πάνω παραγράφους 39 και 40). Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η κράτησή του έπαυσε να είναι δικαιολογημένη σύμφωνα με το άρθρο 5 § 1 στ). Όσον αφορά τον προσφεύγοντα αριθ. 5, από τις αποφάσεις που παρέτειναν την κράτησή του προκύπτει ότι, ήδη στις 22 Δεκεμβρίου 2012 και μέχρι τις 22 Ιουνίου 2013, είχε εξεταστεί το ενδεχόμενο μιας συνάντησης με την προξενική αρχή. Παρά ταύτα, από την δικογραφία δεν προκύπτει ότι μία τέτοια συνάντηση έλαβε χώρα. Για τον λόγο αυτό, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η κράτησή του έπαυσε να είναι δικαιολογημένη σύμφωνα με το άρθρο 5 § 1 στ).

43. Κατά συνέπεια, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 § 1 της Σύμβασης ως προς τους προσφεύγοντες με τους αριθμούς 1 και 5.

44. Όσον αφορά τον προσφεύγοντα αριθ. 6, αυτός οδηγήθηκε ενώπιον των προξενικών αρχών αλλά από την δικογραφία προκύπτει ότι δεν συνεργαζόταν προκειμένου να λάβει ένα ταξιδιωτικό έγγραφο. Λαμβάνοντας υπόψη ότι οι αρχές επέδειξαν επιμέλεια προκειμένου να διεκπεραιώσουν την απέλαση του πιο πάνω προσφεύγοντος, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η κράτηση ήταν δικαιολογημένη βάσει του άρθρου 5 § 1 στ) (πιο πάνω αναφερόμενη *Μόρας και λοιποί*, §§ 40-42).

45. Κατά συνέπεια, όσον αφορά τον προσφεύγοντα αριθ. 6, το Δικαστήριο απορρίπτει τις αιτιάσεις που έλκονται από το άρθρο 5 § 1 της Σύμβασης ως προδήλως αβάσιμες και τις κηρύσσει απαράδεκτες.

46. Όσον αφορά τον προσφεύγοντα αριθ. 2, αυτός κατέθεσε μία αίτηση χορήγησης ασύλου στις 13 Ιανουαρίου 2013. Η κράτησή του παρατάθηκε ενόψει της ταχείας και αποτελεσματικής εξέτασης της αίτησής του για χορήγηση ασύλου και ήταν δικαιολογημένη για λόγους εθνικής ασφαλείας. Αυτός αφέθηκε ελεύθερος στις 26 Μαΐου 2014 εν αναμονή της οριστικής εξέτασης της αίτησής του για χορήγηση ασύλου. Η κράτησή του διήρκεσε ένα συνολικό χρονικό διάστημα δεκαοκτώ μηνών.

47. Δεδομένου ότι ο προσφεύγων αριθ. 2 δεν είχε φέρει εμπόδια στην απέλασή του και ότι η Κυβέρνηση δεν προβάλλει ιδιαίτερους λόγους οι οποίοι θα μπορούσαν να αιτιολογήσουν την εν λόγω καθυστέρηση στην επεξεργασία της αίτησής του για χορήγηση ασύλου, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η πάροδος του χρόνου των δεκαοκτώ μηνών για την εξέτασή της ήταν υπερβολική. Σύμφωνα με την συναφή νομοθεσία, κατά την διάρκεια του χρονικού διαστήματος αυτού, η απέλαση του προσφεύγοντος δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί και οι εθνικές αρχές δεν μπορούσαν να προβούν στις αναγκαίες ενέργειες ενόψει της τελευταίας. Λαμβανομένων υπόψη των συγκεκριμένων περιστάσεων, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η παράταση της κράτησής του για ένα τέτοιο χρονικό διάστημα έπαυσε να είναι δικαιολογημένη σύμφωνα με το άρθρο 5 § 1 στ) (Α.Ε. κατά Ελλάδα, αριθ. 46673/10, §§ 48-53, 27 Νοεμβρίου 2014).

48. Κατά συνέπεια, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 § 1 της Σύμβασης όσον αφορά τον προσφεύγοντα αριθ. 2.

IV. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 3 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

49. Όσον αφορά τις αιτιάσεις του προσφεύγοντος αριθ. 5 σχετικά με τις συνθήκες κράτησης στο κέντρο κράτησης της Κομοτηνής (βλέπε την πιο πάνω παράγραφο 6) μετά την μεταφορά του και συνεπώς από τις 7 Σεπτεμβρίου 2013 μέχρι τις 22 Μαρτίου 2014, το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι αιτιάσεις αυτές έχουν εισαχθεί με τις από 30 Οκτωβρίου 2018 παρατηρήσεις του προσφεύγοντος, ήτοι εκτός της προθεσμίας των έξι μηνών. Κατά συνέπεια, συντρέχει λόγος να κηρυχθούν οι αιτιάσεις αυτές απαράδεκτες για την μη τήρηση της προθεσμίας των έξι μηνών, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 1 και 4 της Σύμβασης.

50. Το Δικαστήριο παραπέμπει στις σκέψεις του σχετικά με το άρθρο 5 § 4 της Σύμβασης (πιο πάνω παράγραφος 26), οι οποίες ισχύουν επίσης όσον αφορά και το

άρθρο 3, και απορρίπτει την ένσταση της Κυβέρνησης όσον αφορά τους προσφεύγοντες με αριθμούς 1, 2, 5 και 6 όσον αφορά την κράτηση των προσφευγόντων στο αστυνομικό τμήμα του Αγίου Παντελεήμονα.

51. Οι γενικές αρχές οι οποίες αφορούν τις συνθήκες κράτησης μέσα στους χώρους της αστυνομίας προσώπων τα οποία τίθενται υπό προσωρινή κράτηση ή κρατούνται ενόψει της απέλασής τους, για τις οποίες το Δικαστήριο έχει καταλήξει στην παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης έχουν συνοψισθεί στις αποφάσεις *Delos Santos και dela Cruz κατά Ελλάδα*, αριθ. 2134/12 και 2161/12, §§ 43-44, 26 Ιουνίου 2014, *Σιάσιος και λοιποί κατά Ελλάδα*, αριθ. 30303/07, 4 Ιουνίου 2009 και *Ασλάνης κατά Ελλάδα*, αριθ. 36401/10, 17 Οκτωβρίου 2013, *Ahmade κατά Ελλάδα*, αριθ. 50520/09, §§ 101-103, 25 Σεπτεμβρίου 2012. Ανεξάρτητα από τις ιδιαίτερες ελλείψεις σε έκαστη από τις πιο πάνω αναφερόμενες υποθέσεις, το Δικαστήριο στήριξε την διαπίστωσή του για την παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης στην ίδια την φύση των αστυνομικών τμημάτων, τα οποία είναι χώροι προοριζόμενοι να υποδέχονται άτομα για σύντομο χρονικό διάστημα. Έτσι, χρονικά διαστήματα προσωρινής κράτησης μέσα σε αστυνομικά τμήματα μεταξύ δύο και τριών μηνών θεωρήθηκαν ως αντίθετα προς το άρθρο 3 της Σύμβασης (πιο πάνω αναφερόμενες αποφάσεις *Σιάσιος και λοιποί*, §§ 32-33 και *Ασλάνης* § 39).

52. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι εν προκειμένω οι προσφεύγοντες κρατήθηκαν επί πολλούς μήνες στο αστυνομικό τμήμα του Αγίου Παντελεήμονα, ήτοι οι προσφεύγοντες με αριθμούς 1 και 2 επί δεκαοκτώ μήνες και οι προσφεύγοντες με αριθμούς 5 και 6 επί δώδεκα μήνες.

53. Κατά συνέπεια, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης.

ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

I. ΖΗΜΙΑ

54. Για την ηθική βλάβη τον οποία εκτιμούν ότι υπέστησαν, οι προσφεύγοντες με αριθμούς 1, 2, 5 και 6 αξιώνουν αντίστοιχα 33.000 EUR, 25.000 EUR, 26.000 EUR και 18.000 EUR για την επικαλούμενη παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης. Έκαστος από τους προσφεύγοντες με αριθμούς 1, 2, 5 και 6 αξιώνει επίσης 12.000 EUR για κάθε μία από τις επικαλούμενες παραβιάσεις του άρθρου 5 §§ 1 και 4 της Σύμβασης. Επίσης, οι προσφεύγοντες με αριθμούς 1, 2, 5 και 6 αξιώνουν 12.000 EUR για τις

παραβιάσεις του άρθρου 13 της Σύμβασης λαμβανόμενου υπόψη αυτοτελώς ή σε συνδυασμό με τα άρθρα 3 και 5 §§ 1 και 4 της Σύμβασης. Αυτοί ζητούν επίσης 3.000 EUR για την τυχόν παραβίαση οποιουδήποτε άλλου άρθρου της Σύμβασης για την οποία αυτοί παραπονούνται μέσα στην προσφυγή της.

55. Η Κυβέρνηση θεωρεί ότι τα ζητούμενα ποσά είναι υπέρογκα και αδικαιολόγητα λαμβανομένης υπόψη μεταξύ άλλων της οικονομικής κατάστασης στην Ελλάδα. Εκτιμά ότι η διαπίστωση μιας παραβίασης θα συνιστούσε αφ' εαυτής μία δίκαιη ικανοποίηση για την ηθική βλάβη. Καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει το αίτημα της καταβολής των ποσών που τυχόν θα επιδικασθούν στον τραπεζικό λογαριασμό της εκπροσώπου τους.

56. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι έχει καταλήξει στην παραβίαση των άρθρων 3 και 5 § 4 της Σύμβασης όσον αφορά τους προσφεύγοντες με αριθμούς 1, 2, 5 και 6 και στην παραβίαση του άρθρου 5 § 1 της Σύμβασης όσον αφορά τους προσφεύγοντες με αριθμούς 1, 2 και 5. Ως εκ τούτου, κρίνει εύλογο να επιδικάσει σε έκαστο από τους προσφεύγοντες με αριθμούς 1, 2 και 5 το ποσό των 7.400 EUR και στον προσφεύγοντα αριθ. 6 το ποσό των 6.900 EUR για την ηθική βλάβη για όλες τις διαπιστωθείσες παραβιάσεις πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος επί του ποσού αυτού. Το Δικαστήριο απορρίπτει το αίτημα του προσφεύγοντα αριθ. 2 όσον αφορά την απευθείας καταβολή του ποσού αυτού στον τραπεζικό λογαριασμό της εκπροσώπου του.

II. ΕΞΟΔΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΔΑΠΑΝΗ

57. Οι προσφεύγοντες με αριθμούς 1, 5 και 6 αξιώνουν έξοδα και δικαστική δαπάνη που θα έπρεπε να καταβάλουν στις εκπροσώπους τους μετά την λήξη της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου. Ισχυρίζονται ότι τα έξοδα θα υπολογισθούν βάσει ενός ποσοστού ωριαίας χρέωσης που εφαρμόζεται στην Ελλάδα. Ο προσφεύγων αριθ. 2 έχει συνάψει μία συμφωνία *quotalitis* (ποσοστιαίας αμοιβής) με μία από τις εκπροσώπους και καλεί το Δικαστήριο να διατάξει την καταβολή ποσών στο υποδειχθέντα από την εκπρόσωπό της λογαριασμό. Επιπρόσθετα, οι προσφεύγοντες αξιώνουν 400,46 EUR για άλλα έξοδα και δικαστική δαπάνη.

58. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι οι προσφεύγοντες δεν προσκόμισαν τις απαιτούμενες αποδείξεις που θα επέτρεπαν να αποδειχθεί η καταβολή των αιτουμένων ποσών και

καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει τα αιτήματα καθώς και το αίτημα των προσφευγόντων για την καταβολή του επιδικασθέντος ποσού στον τραπεζικό λογαριασμό της εκπροσώπου.

59. Λαμβανομένης υπόψη, ιδίως, της έλλειψης δικαιολογητικών, το Δικαστήριο απορρίπτει τα αιτήματα τα οποία προβλήθηκαν για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* (δίκαιη ικανοποίηση) [GC], αριθ. 31107/96, §§ 54-55, CEDH 2000-XI) εκτός του ποσού των 400 EUR που το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να επιδικάσει από κοινού στους προσφεύγοντες. Το Δικαστήριο απορρίπτει το επιπλέον αίτημα πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται για τον φόρο.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή απαράδεκτη ως προς τους προσφεύγοντες με τους αριθμούς 3 και 4 στον συνημμένο πίνακα,
2. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς τους προσφεύγοντες με τους αριθμούς 1, 2, 5 και 6 στον συνημμένο πίνακα όσον αφορά τις αιτιάσεις βάσει των άρθρων 3 και 5 § 4 της Σύμβασης,
3. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή ως προς τους προσφεύγοντες με τους αριθμούς 1, 2 και 5 στον συνημμένο πίνακα όσον αφορά τις αιτιάσεις βάσει του άρθρου 5 § 1 της Σύμβασης,
4. *Κηρύσσει* την προσφυγή απαράδεκτη ως προς τον προσφεύγοντα με τον αριθμό 6 στον συνημμένο πίνακα όσον αφορά τις αιτιάσεις βάσει του άρθρου 5 § 1 της Σύμβασης,
5. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης ως προς τους προσφεύγοντες με τους αριθμούς 1, 2, 5 και 6 στον συνημμένο πίνακα,
6. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 § 1 της Σύμβασης ως προς τους προσφεύγοντες με τους αριθμούς 1, 2 και 5 στον συνημμένο πίνακα,
7. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 5 § 4 της Σύμβασης ως προς τους προσφεύγοντες με τους αριθμούς 1, 2, 5 και 6 στον συνημμένο πίνακα,
8. *Αποφαίνεται*
(α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει στους προσφεύγοντες με τους αριθμούς 1, 2, 5 και 6 στον συνημμένο πίνακα, εντός μιας προθεσμίας τριών μηνών, με το ισχύον κατά την ημερομηνία εξόφλησης επιτόκιο:

- i. σε έκαστο από τους προσφεύγοντες με τους αριθμούς 1, 2 και 5 το ποσό των 7.400 EUR (επτά χιλιάδων τετρακοσίων ευρώ) και στον προσφεύγοντα αριθ. 6 το ποσό των 6.900 EUR (έξι χιλιάδων εννιακοσίων ευρώ), πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος επί του ποσού αυτού, για την ηθική βλάβη,
- ii. 400 EUR (τετρακοσίων ευρώ), πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος επί του ποσού αυτού, για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη,
- (β) ότι από την λήξη της πιο πάνω προθεσμίας και μέχρι την καταβολή, τα ποσά αυτά θα προσαυξηθούν με έναν απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς εκείνο της οριακής χρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.
9. *Απορρίπτει* ως προς το επιπλέον το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης.

Συντάχθηκε στα γαλλικά και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 23 Νοεμβρίου 2023, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού του Δικαστηρίου.

(υπογραφή)

Sophie Piquet

Τελούσα χρέη αναπληρώτριας Γραμματέως

(υπογραφή)

Stéphanie Mourou-Vikström

Πρόεδρος

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Κατάλογος των προσφευγόντων

- 1/ Arshya MIRZAI, γεννηθείς το 1992, Ιρανός – Αστυνομικό Τμήμα Αγίου Παντελεήμονα: 08.10.2012 έως 08.04.2014 – Κέντρο Κράτησης Αμυγδαλέζας: 08.04.2014 έως 11.06.2014 (απέλαση).
- 2/ Nusherwan AMERI, γεννηθείς το 1993, Αφγανός - Αστυνομικό Τμήμα Αγίου Παντελεήμονα: 26.11.2012 έως 26.05.2014 (άρση της κράτησης).
- 3/ AliAsjar BAGRI, γεννηθείς το 1989, Αφγανός – Αστυνομικό Τμήμα Αγίου Παντελεήμονα: 30.10.2012 έως 30.04.2014 – Κέντρο Κράτησης Αμυγδαλέζας: 30.04.2014 έως 03.06.2014 (απέλαση).
- 4/ Nadjir MOHAMEDI, γεννηθείς το 1982, Αφγανός – Αστυνομικό Τμήμα Αγίου Παντελεήμονα: 14.01.2013 έως 21.03.2014 – Κέντρο Κράτησης Αμυγδαλέζας: 21.03.2014 έως 02.08.2014(άρση της κράτησης).
- 5/ Nik MUHAMMAD, γεννηθείς το 1992, Αφγανός – Αστυνομικό Τμήμα Αγίου Παντελεήμονα: 15.09.2012 έως 06.09.2013 – Κέντρο Κράτησης Ροδόπης: 06.09.2013 έως 07.09.2013 - Κέντρο Κράτησης Κομοτηνής: 07.09.2013 έως 22.03.2014 (άρση της κράτησης).
- 6/ Ahmad ZIE, γεννηθείς το 1981, Ιρανός – Αστυνομικό Τμήμα Αγίου Παντελεήμονα: 20.06.2012 έως 14.06.2013 (σύλληψη στις 13.06.2012 και μεταγωγή στο αστυνομικό τμήμα του Αγίου Παντελεήμονα στις 20.06.2012).

Επίσημη μετάφραση του συνημμένου εγγράφου από την γαλλική γλώσσα.

Αθήνα, 12 Ιανουαρίου 2024

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΕΤΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΜΕΝΟΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ & ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

A.M. 113 ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

[ΥΑ 34908/2021 (ΦΕΚ 3149/Β/19.7.2021)]

Στουρνάρη 5 – Αθήνα 10683. Τηλ. +302103837096 – E-mail: apetrout@otenet.gr

Σελίδες πρωτοτύπου 12 – Λέξεις: 5.106 – Σελίδες μετάφρασης: 19